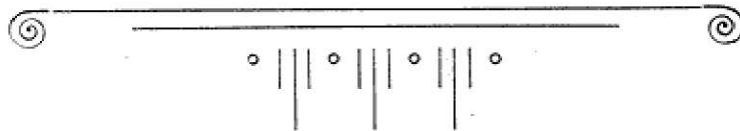

LJUBLJANSKI ZVON

Hrast.

Vodnjak izvira kraj vasi,
samoten hrast ob njem stoji.
In vsako jutro, ko se rano
razlije zarja črez poljano,
z vej kaplje blisnejo posute
ko solze iz noči prečute.

Vodnjak izvira kraj vasi,
samoten hrast ob njem stoji.
In vsak večer, ko mesečine
ga čarosojna luč obsine,
šumenje dahne skozi granje
ko bolne duše vzdihovanje.

In zjutraj, ko prisveti dan,
zvečer, ko mesec gre črez plan,
v vodnjaku hrast se ogleduje,
si deblo, veje občuduje;
v podobo lastno se zamami,
obup in žalost ga predrami.

„Ah, plitva je ljudi modrost
in topa njih razuma ost!
Zdaj tu stojim že leta, leta,
spe mimo množica nešteta,
a trd in mrtev les le sluti,
ki nič ne vidi, nič ne čuti.“

„Zakaj jaz nisem fantič mlad?
Zvečer bi hodil vasovat,
z rokami močnimi bi planil,
nevesti svoji okno branil;
vso noč bi vriskal, pel po vasi
in zlati bi mi tekli časi!“

In zgodaj v jutro, pozno v mrak
devojka hodi na vodnjak.
Ko vidi hrast in rosne liste,
še njej vrose oči se čiste;
in če šumenje vej posluša,
še njena razboli se duša.

„O hrast, če živo si telo,
povej, če mrtvo le drevo?
Če mrtev les, zakaj šepeče
košati vrh ti hrepeneče;
če živa stvar, zakaj se k meni
ne skloniš, ljubček moj zeleni?“

„O hrast, če živo si telo,
povej, če mrtvo le drevo?“
In od strasti devojka nema
po njem se vzpenja, ga objema;
ovijajo se beli udi,
sopihajo, žehtijo grudi.

Sladkost nebeško čuti hrast,
po njem zapolje divja strast
in kakor trst slaboten v ločju
orjak šibi se v nje naročju
Objeti hoče — se ne gane,
ko trd in mrtev les obstane.

„Ah, čuj, nebo, naj spremene
te veje v bele se roke,
to deblo naj v telo se belo!
Če ne, ognjeno pošlji strelo,
da enkrat to trpljenje jenja,
ah, to trpljenje brez življenja.“

In vsako jutro, vsak večer
sprejema hrast človeško hčer;
in vsak večer in jutro vsako
v nebo pošilja prošnjo tako.
In ti, nebo, ti zreš pokojno,
o kdaj končaš trpljenje dvojno?

Minila je viharna noč
in narod vre iz vaških koč,
vre k vodi iz soseske cele:
preklan in izruvan od strele
tam hrast leži, telo orjaško,
mrlič pod njim — dekle je vaško.

Dr. Fr. Derganc.

Jezero.

Jezero tiho, brezviharno,
zrcali v tebi se nebo;
a vendar, vendar si nevarno,
smrt hrani tvoje temno dno.

Na tvoji mirni površini
čarobna cvetka ziblje se,
vablivo se mi pripogiblje,
naj vtrgam jo, oj, vabi me.

Nemirno mi srce tja sili,
desnico prožim k tebi, cvet,
a dušo zla mi slutnja oži,
da kdor te vtrga, bo proklet . . .

Oko je tvoje — to jezero,
ljubezen čista v njem blesti,
in vabi me in kliče k sebi . . .
zla slutnja dušo oži mi.

Jezero tiho, brezviharno,
objemi me v svoj naročaj!
O vem, o vem, da si nevarno,
a upam ti — ne vem zakaj.

Utva.

